

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobců a) **P. F.** nar.X, b) nezl. **P. I.**, nar. X, c) nezl. **P. T.**, **nar. X**, d) nezl. **P. A.**, nar. X, e) nezl. **P. Ch.**, nar. X a f) nezletilý **P.S.**, nar. X, všichni státní občanství Ruská federace, nezletilí žalobci b) až f) zastoupeni žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, všichni t.č. na adrese Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov – Dolní Suchá, žalobkyně a) zastoupena JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem se sídlem Sadová 553/8, Ostrava, Moravská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobám proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21.5.2012 čj. OAM-5/ZA-06-ZA04-2010 a ze dne 13.3.2013 čj. OAM-371/ZA-HA18-ZA04-2012, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21.5.2012 čj. OAM-5/ZA-06-ZA04-2010 a ze dne 13.3.2013 čj. OAM-371/ZA-HA18-ZA04-2012 **se zamítají.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

III. **Odměna advokáta** JUDr. Milana Ostřížka **se určuje částkou 8.228,- Kč.**

Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalobkyně a) žalobou podanou v zákonné lhůtě napadla v záhlaví označené rozhodnutí ze dne 21.5.2012 čj. OAM-5/ZA-06-ZA04-2010 žalovaného v celém rozsahu. Uvedla, že správní orgán porušil

- ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., neboť nepostupoval v souladu s právními předpisy,
- ust. § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci,
- ust. § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- ust. § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, což je řádný výkon veřejné správy,
- ust. § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
- § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné,
- § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany,
- § 19 zákona o azylu
- čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení, publikované pod č. 143/1988 Sb., protože v případě návratu do země původu po skončení doplňkové ochrany bude žalobkyně vystavena mučení a jinému krutému a ponižujícímu zacházení,
- čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků,
- článek 4 odst. 4 Směrnice Rady 2004/83/ES (dále jen „procedurální směrnice“),
- článek 4 odst. 5 kvalifikační směrnice,

- článek 4 odst. 3 kvalifikační směrnice,
- článek 15 kvalifikační směrnice,
- článek 16 kvalifikační směrnice,
- článek 18 kvalifikační směrnice a
- článek 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES (dále jen „procedurální směrnice“).

V doplnění žaloby ze dne 6.11.2012 k výzvě soudu (ze dne 27.7.2012) uvedla, že správní orgán porušil závažným způsobem své povinnosti vyplývající ze zákona č. 500/2004 Sb. tím, že nedostatečně zjistil skutkový stav, dostatečně se nevypořádal s jejími tvrzenými skutečnostmi a dostatečně si neověřil situaci v zemi původu. Zprávy, které správní orgán použil, jsou co do důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepodstatné, přičemž odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu čj. 2Azs 12/2004-40 ze dne 3.3.2004. Při posuzování možnosti doplňkové ochrany dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb. je nutné, vzhledem k tomu, že jde o posuzování situace v zemi původu pro futuro, opatřit si informace aktuální, což nebylo učiněno. V době, kdy poprvé opustila Rusko, bylo to za situace, kdy byly zcela běžné únosy, nelidské a ponižující zacházení, jak ze strany jednotlivců, tak i bezpečnostních složek státu. Její manžel byl několikrát odveden ruskými vojáky, jeho bratr byl ruskými vojáky zabit a mnozí etničtí Čečenci byli po skončení války pronásledováni jako potencionální teroristé. Není jednoduché přesídlení v rámci Ruska, konkrétně když přesídlili do Pskovské oblasti, byl její manžel považován za teroristickou hrozbu, byl několikrát odveden policií k výslechu, v okolí byli vystavováni posměškům; odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2008, čj. 4Azs 99/2007-93. Správní orgán neaplikoval čl. 7 Směrnice Rady 2004/83/ES s odkazem na situaci Čečenců v Rusku obecně, neboť je těžké hledat ochranu u ruských policejních složek, když právě ty jsou jedním z původců pronásledování. Jejím vydáním zpět do Ruska by byl porušen článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení. Zdravotní stav jejich dětí si vyžaduje stálou lékařskou péči a tuto také vyžaduje ona s ohledem na nešťastnou událost v r. 2000. Obává se nikoliv toho, že by se jí v Rusku nedostalo péče, ale z přístupu samotných lékařů s ohledem na všeobecnou nevraživost vůči Čečencům, která v Rusku panuje. Navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[2] V žalobě ze dne 29.3.2013 (soudu doručeno dne 2.4.2013) proti rozhodnutí ze dne 13.3.2013 čj. OAM-371/ZA-HA18-ZA04-2012 žalobkyně a) uvedla, že správní orgán porušil

- ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., neboť nepostupoval v souladu s právními předpisy,
- ust. § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci,
- ust. § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- ust. § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, což je řádný výkon veřejné správy,
- ust. § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
- § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné,
- § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany,
- § 19 zákona o azylu,
- § 12 písm. b), §14 a § 14a zákona o azylu, jelikož jsou splněny zákonné

- podmínky pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany,
- čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků,
- čl. 4 odst. 3, 5, 16, 18 kvalifikační směrnice,
- čl. 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES,
- čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 a 2 Úmluvy OSN o právech dítěte.

Dále uvedla, že žalobu doplní v brzké době tak, aby žalobní body mohly být soudem přezkoumatelné. Navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud usnesením ze dne 3. dubna 2013 žalobkyni a) vyzval k doplnění žaloby; žalobkyně na výzvu nereagovala a vůči soudu zůstala nečinná.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě proti rozhodnutí ze dne 21.5.2012 popřel oprávněnost žaloby, neboť námitky v ní uvedené neprokazují, že by žalovaný porušil některé citované právní ustanovení. Zdůraznil, že se jedná o opakovanou žádost, když poprvé řízení bylo zahájeno dne 5.4.2005 a jmenovaná v řízení tvrdila, že důvodem jejího a synova (I.) odchodu z Ruské federace a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly problémy jejího manžela a strach o život její rodiny; v řízení byla neúspěšná. Jménem nezletilého syna T. podala žalobkyně první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 28.4.2005. Žalobkyně za důvod žádosti označila potíže, kterým byl ve vlasti vystaven otec nezletilého a snahu o sloučení rodina. Jménem nezletilé dcery A. podala žalobkyně první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 11.6.2007 a za důvod žádosti označila humanitární důvody. I v těchto řízeních nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž všechna rozhodnutí v uvedených řízeních byla v řízeních před Krajským soudem v Hradci Králové shledána jako zákonná. Nově uváděná tvrzení, že žalobkyně byla v roce 2000 na území Čečenska znásilněna původcem teroristického útoku, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť toto nelze podřadit pod pronásledování dle § 12 zákona o azylu. Před odjezdem z vlasti byla jmenovaná přihlášena k pobytu v Pskovské oblasti a také tam skutečně žila a s tímto místem žádné obavy se státními orgány nespojovala. Pokud se týká zdravotního stavu jejich dětí T., A. a Ch. žalovaný nedospěl k závěru, že jejich zdravotní stav představuje důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu. Žalovaný se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobkyní v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu

ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu a neshledal, že by v jejím případě byly dány důvody pro její udělení. Navrhl žalobu zamítnout.

[4] K žalobě ze dne 29.3.2013 proti rozhodnutí ze dne 13.3.2013 žalovaný uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vyjádření zákonné zástupkyně sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha o získání stejných podmínek pro možnost synova pobytu na území ČR, jako má ona. V postavení žadatelů o mezinárodní ochranu se na území ČR nacházejí žadatelovi rodiče a čtyři sourozenci. Dále tvrdila, že její syn je osobou bez státní příslušnosti. Žalovaný popírá oprávněnost námitky uvedených zákonnou zástupkyní nezletilého a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé

citované ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi zákonné zástupkyně nezletilého a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech jeho práv garantovaných mu právním řádem České republiky. Dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[5] Žalovaný napadeným **rozhodnutím ze dne 21.5.2012** žalobkyni a jejím nezletilým dětem P. I., nar. X, P. T., nar. X, P. A., nar. X a P. Ch., nar. X neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že u žalobců nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany a současně nejsou naplněny důvody k udělení doplňkové ochrany. Důvodem žádosti byla obava z návratu do Čečenska, kde měla být v roce 2000 žalobkyně P.F. znásilněna. V důsledku toho má psychické potíže. Důvodem žádosti nezletilých dětí T. a A. jsou jejich zdravotní potíže. Jedná se o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy řízení vedeno i jménem, nezletilého syna I. bylo zahájeno dne 5.4.2005, kdy tvrdila, že důvodem byly problémy jejího manžela a strach o život její rodiny. Rozhodnuto bylo správním orgánem 22.11.2006 a o žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové dne 19.9.2007, čj. 32Az 65/2006-62, řízení bylo neúspěšné. Jménem nezletilého syna T. byla podána žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 28.4.2005, důvodem byly potíže, kterým byl ve vlasti vystaven otec nezletilého a snaha o sloučení rodiny. Žádosti nebylo rozhodnutím ze dne 22.11.2006 vyhověno, nebyla úspěšná ani žaloba u Krajského soudu v Hradci Králové. Stejně tak byla zamítnuta žaloba nezletilé dcery A. ze dne 11.6.2007, jejímž důvodem byly humanitární důvody. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaných z hlediska důvodů pro udělení azylu podle § 12 vycházel především z žadatelských výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu

správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně správní orgán vycházel z informace Rusko-Zpráva o zemi CORI z října 2010, Čečenci v Ruské federaci, Dánská imigrační služby, z října 2011, Zpráva z ověřovací mise Ruská federace-Čečensko, Rakouský spolkový azylový úřad a ministerstvo vnitra, prosince 2011, Průkazy a vycestování, švýcarský Spolkový úřad pro migraci, únor 2012. Správní orgán se rovněž seznámil s obsahem správních spisů vedených k prvním žádostem jmenovaných o udělení mezinárodní ochrany v ČR vedených pod č.j. OAM-681/VL-20-2005, OAM-837/VL-20-2005, OAM-1-462/VL-01-2007. Po vyhodnocení tvrzení žadatelů nebyly shledány skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že žadatelka i její nezletilé děti mohly ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Nově tvrzenou událost, ke které mělo dojít v roce 2000 na území Čečenska správní orgán nepřiznal příslušnou důkazní hodnotu. V průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany byl dán žadatelce dostatečně velký prostor k uvedení všech skutečností, které ji vedly k odchodu z vlasti a k podání

žádosti. Jmenovaná této možnosti využila a podrobně se těmto skutečností věnovala. O nyní tvrzené události se však nezmínila, přestože k ní mělo dojít již v roce 2000, tedy několik let před jejím příjezdem do ČR. Přitom žadatelka neuvedla žádnou okolnost, na základě které by mohl správní orgán dojít k závěru, že v předchozí žádosti jí nějaká objektivně daná skutečnost bránila o události hovořit. Nicméně ani samotná podstata této nově uvedené skutečnosti nesvědčí o tom, že pouze na základě této události by mohl správní orgán dospět k závěru, že jmenovaná může mít ve své vlasti opodstatněnou obavu z pronásledování z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Je bezpochyby zřejmé, že zmíněný násilník nebyl při svém konání veden snahou postihnout jmenovanou právě z těchto důvodů. V případě tohoto čistě kriminálního činu měla jmenovaná postupovat v souladu s příslušnými zákonnými normami a požadovat potrestání viníka. Správní orgán v daných souvislostech poukazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 6Azs 12/2003 ze dne 6.11.2003, kde je mj. uvedeno, že azyl je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení azylu podle výše uvedeného ustanovení § 12 zákona o azylu, v platném znění, není možné považovat za jakékoliv pronásledování, ale jen za pronásledování, které je zapříčiněno uvedenými důvody. Správní orgán se zabýval i problémy žadatelčiných nezletilých dětí, přičemž neshledal důvod k jejich důvodnosti ve vztahu k vyhovění žádosti. Nebyly zjištěny ani důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Nebyl shledán ani důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Při posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu vycházel především ze zpráv o zemi původu a nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce a jejím nezletilým dětem hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. V případě posouzení skutečnosti, zda by žadatelka nebo její nezletilé děti byly po návratu na území Ruské federace ohroženy na životě či jim hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně

lidských práv a základní svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatuje, že k takovému závěru nedošel. Při interpretaci pojmu „nelidské či ponižující zacházení nebo trest“ se správní orgán opíral o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Podle ní pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jejích aspektů, nelze rozhodně obecně vyvozovat, že veškerí obyvatelé této země jsou státními orgány země pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů z oblasti uprchlictví. Žadatelka ani její nezletilé děti nejsou rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkovou ochranu, nesplňují proto důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

[6] **Rozhodnutím ze dne 13.3.2013** žalovaný nezletilému P. S. nar. X neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, byla dne 12.3.2013 dána zákonná zástupkyni jmenovaného možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Této možnosti žadatelova matka nevyužila. Správní orgán konstatoval, že zákonná zástupkyně jmenovaného v průběhu provedeného správního řízení neuvedla žádnou skutečnost, na základě které by bylo možné učinit závěr, že její nezletilý syn na území Ruské federace vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod či se jiným způsobem politicky angažoval. Vzhledem k žadatelovu věku a pobytu pouze na území ČR se tento ani s žádnými takovými skutečnostmi setkat nemohl. Vzhledem k uvedenému dospěl správní orgán k závěru, že jmenovaný nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění. Správní orgán rovněž nedospěl k názoru, že by výše jmenovaný byl ve své vlasti pronásledován z důvodů taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování v případě návratu do vlasti hrozilo, a to především z důvodu jeho nízkého věku. Zákonná zástupkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádnou skutečnost, ze které by bylo zřejmé, že právě osoba nezletilého žadatele může být vystavena jednání, které by bylo možno podřadit pod pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Možné synovo ohrožení jeho matka vyvozuje z potíží, kterým měla být sama na území Ruské federace vystavena. Správní orgán rozhodující ve věci se tedy zabýval otázkou, zda by případné pronásledování a potíže žadatelových rodičů, bylo možno kvalifikovat jako pronásledování osoby nezletilého, jelikož je na svých rodičích vzhledem ke svému věku naprosto závislý. Po provedeném řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany otce a

matky jmenovaného správní orgán v rozhodnutích č.j. OAM-5/ZA-06-ZA04-2010 (matka) a č.j. OAM-6/ZA-06-ZA04-2010 (otec) dospěl k závěru o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Žadatelovi rodiče dle správního orgánu v průběhu řízení neuvedli skutečnosti svědčící o jejich opodstatněné obavy z pronásledování z důvodu jejich rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Z výše uvedeného je tak patrné, že pokud nebyly nalezeny žádné důvody, pro které by se žadatelovi rodiče mohli odůvodněně obávat pronásledování pro některý z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b), nelze pak ani dovodit takové jednání vůči jejich nezletilému synovi. Nebyly zjištěny ani důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Nebyl shledán ani důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Při posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu vycházel především ze zpráv o zemi původu a nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohlo nezletilému žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť z databáze ČTK jako i všeobecně dostupných sdělovacích prostředků je známo, že Ruská federace se v současnosti nenachází v žádné z uvedených situací. V případě žadatelových rodičů správní orgán při zvažování možnosti jejich návratu do Ruské federace posuzoval rovněž bezpečností

podmínky místa, kam by jejich návrat byl možný. Správní orgán dospěl k jednoznačnému závěru, že bezpečným místem, kam může být návrat žadatelových rodičů uskutečněn, je vesnice F. v Pskovské oblasti Ruské federace, místo jejich posledního trvalého pobytu ve vlasti. V případě neochoty zákonných zástupců nezletilého k návratu do původního místa jejich bydliště rovněž těmto nic objektivně nebrání v možnosti přestěhování se na jiné místo v rámci Ruské federace (viz. informace Průkazy a vycestování švýcarského Spolkového úřadu pro migraci a informace Dánské imigrační služby Čečenci v Ruské federaci).

[7] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[8] U jednání soudu žalobkyně a) se již k věci nechtěla vyjadřovat, její zástupce poukázal zejména na následky, které by u žalobkyně v případě návratu nastaly, za předpokladu, že by se rodina dozvěděla o jejím znásilnění v r. 2000, jež by mohly vyústit až v krevní mstu. Dále zpochybnil možnost odpovídající léčby žalobců c) a d) v případě jejich návratu do Ruska. K důkazu navrhl předložení dokladu o tom, že žalobkyně a) konvertuje na katolickou víru. S ohledem na to, že žalovaná se řádně nevypořádala se všemi informacemi týkajícími se žalobkyně a), zejména s pravdivostí tvrzení o znásilnění, navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[9] Z obsahu správních spisů žalovaného soud zjistil, že žalobkyně a) dne 6.1.2010 v žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že ona ani nikdo z její rodiny nebyli nikdy členy politické strany. Dne 31.3.2005 opustila vlast. Jejího manžela, asi

2x až 3x zadrželi, vždy ho museli vyplatit. V r. 2004 jej rovněž zavřeli, několik dní o něm nevěděli, hledali ho, pak zjistili kde se nachází a vyplatili ho. Manžel nemohl chodit, musel být několik dnů v nemocnici. Po těchto událostech se rozhodla, že odjede. Policie věděla, že manžel se zúčastnil prvního válečného konfliktu a na základě toho ho zadrželi. Do r. 2008 nechtěla mluvit o svých problémech, protože byla znásilňována v Čečensku. Znásilnili ji dva muži, z nichž jeden byl organizátor výbuchu auta, při kterém zahynul její strýc a jeho syn. Jeden z mužů, který ji znásilnil, jí řekl, že její bratr překazil jimi připravovaný výbuch ve škole, a proto i její rodinu zničí. Znásilnili jí v lese, ví o tom jenom její matka. V r. 2008 v ČR potkala matku tohoto muže, a tak se dozvěděla, že ho zavřeli na patnáct let, jeho matka jí však vyhrožovala. Hlavním důvodem žádosti jsou její děti, které se narodily již v ČR a jsou tady i léčeny. Do ČR vstoupila dne 25.12.2009 autobusem z Rakouska. V Rakousku žila asi jeden rok. V ČR je poprvé. Do vlasti se nechce vrátit, to raději spáchá sebevraždu. Zdravotní problémy mají jenom děti.

[10] Žalovaný provedl dne 15.6.2010 pohovor s žalobkyní a) jako žadatelkou i zákonnou zástupkyní nezletilých dětí [žalobců b) až e)] k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně a) uvedla, že za současného manžela byla provdána v letech 1994 až 2003; v r. 2003 se rozvedli, protože nebyl doma, pak se provdala za druhého muže, toto manželství vydrželo jen několik měsíců, pak se

s ním rozvedla a v r. 2004 si vzala znovu současného muže. Manžel si vzal její příjmení, tuto možnost využívá spousta lidí, všichni kteří válčili nebo měli nějaký vztah k válce, nebo pracovali v Červeném kříži, nebo byli stoupencem Mashadova nebo Dudaeva. Původně žila v Čečně, pak odjela do Pskovské oblasti v Rusku, kde žila jen pár měsíců, pak odjela do Běloruska, kde pobývala pár týdnů, pak odjela do Polska, kde požádala o azyl. V r. 2003, když nedostala azyl, odjela zpět do Čečny a manžel zůstal v Rusku. Za měsíc odjela za manželem do Ruska, do Pskovské oblasti a v r. 2004 odjeli do Běloruska, v r. 2005 přijela do ČR, kde pobývala do dubna roku 2008, pak odjela s mužem do Rakouska, odkud je vrátili zpět do ČR. V případě návratu se obává člověka, se kterým měla problémy; z ČR odjela kvůli jeho matce. O azyl pro nezletilé děti T. a A. žádá z humanitárních důvodů, a to ze zdravotních důvodů. Narodili se v ČR a oba měli zlomenou klíční kost. U syna Ch. jsou důvodem její a manželovy potíže.

[11] Žalovaný provedl dne 31.3.2011 další pohovor s žalobkyní a) jako žadatelkou i zákonnou zástupkyní nezletilých dětí [žalobců b) až e)] k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žadatelka předložila dvě lékařské zprávy a ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že v r. 2000, když ještě byla v Čečensku, její bratr překazil jednomu muži teroristický útok, když terorista chtěl vyhodit do povětří auto u školy. Auto zůstalo u jejich domu a tam vybuchlo, přičemž bylo usmrceno 23 lidí, převážně děti. Našli tělo strýce a hledali ještě jeho syna, a proto jela jej hledat do nemocnice. Když čekala na zastávce, zastavilo u ní auto a nabídli ji, že ji svezou. Ona nabídku využila, ale jeden z těch dvou mužů byl terorista, kterému její bratr překazil útok u školy. Odvezli ji do lesa, tam ji znásilnili a přítel teroristy to natáčel na kameru. O tomto incidentu ví jenom její matka, manželovi to neřekla. Pak odjela do

Polska, kde žádala o azyl. O uvedeném incidentu nehovořila, neboť v polském táboře bylo mnoho Čečenců, byli tam tlumočníci, nikomu nevěřila, a proto nebyla ani jeden den v uprchlickém táboře. Několik let nemohla vůbec spát, pak se to znovu vrátilo. Od r. 2000 stále bere antidepressiva, nyní silnější léky, lépe spí. Každý měsíc navštěvuje psychiatra. Manžel si myslí, že její psychické problémy jsou ve spojitosti s výbuchem. Má dvě invalidní děti, které se narodily v ČR. Když žila v K., byla synovi T. přiznána invalidita, má poškozenou pravou ruku, dcera A. má poškozenou levou ruku, oba v důsledku komplikací při porodu. Děti dostávají lázeňskou léčbu, má jim být provedena operace v Praze. Dále má ještě další dvě nemocné děti. Ve Pskovské oblasti žila, aby si vyřídila cestovní pas a vízum, Z toho pobytu byla odhlášena. Její tři děti, dvě narozené v ČR a jedno v Rakousku, nejsou nikde v Rusku registrované, nenahlásila je ani na ambasádě. Syn Ch. má potíže s dýcháním, byl dvakrát hospitalizován, aplikuje Ventolin spray.

[12] Správní spis žalované dále obsahuje lékařské zprávy, a to *konkrétně zprávu ze dne 30.3.2011 praktické lékařky pro dorost MUDr. K. ohledně zdravotního stavu žalobců d) a e)*, ze které je zjištělné, že oba jsou opakovaně léčeni pro infekty horních i dolních dýchacích cest, jsou dále v péči dětské alergologie pro recidivující obstruktivní bronchitidy, užívají Ventolin a celkově antihistaminika, dále jsou sledováni v dětské neurologické ambulanci pro obrnu pažní pleteně od narození, byli léčeni v lázních, čekají na operační zákrok v Praze a pak znovu lázeňská péče, Ch. je navíc opakovaně léčen na ORL ambulanci pro opakované záněty středouší, t.č. hospitalizován na speciálním popáleninovém centru v Ostravě Porubě. Ze *zprávy MUDr. F., lékařky Kliniky plastické chirurgie, Fakultní nemocnice Královské*

Vinohrady Praha ze dne 26.4.2011, že T. P. se léčí pro poporodní paresu brach.plexu vpravo –spíše horního typu, kde se zhoršuje nestabilita lopatky, omezení pohybu v rameni, distálně je pohyb prakticky plný a nevyžaduje operaci. A. P. se léčí pro porodní paresu brach.plexu vlevo – zatím rehabilituje, ergoterapie, zůstává pouze fl.kontr.lokte – nyní asi 60st, ale tato se poslední rok rychleji zhoršuje, dystálně pohyb prakticky plně. Naložena plastová dlaha, bude dán termín k operaci a ze zprávy ze dne 19.7.2011 ohledně termínu operace, tento stanoven na 4.11.2011. Dále ze *zprávy psychiatra MUDr. K. ze dne 30.3.2011* o zdravotním stavu žalobkyně a), že je v její péči od března 2010 s dg. smíšená úzkostně depresivní porucha s pravidelnou měsíční kontrolou, s předcházející psychiatrickou péčí v r. 2008 v Rakousku s dg. posttraumatická stresová reakce na stp suic.pokusu pořezáním na th. Seroguel.Tresleen. Ze *zprávy PhDr. M. T., soukromá klinická psychologka, ze dne 7.8.2011*, že žalobkyně a) je v psychoterapeutické péči od června 2011 pro posttraumatickou stresovou poruchu, na základě četných závažných životních traumat a stres, opakované balancování na hranici života, prožitky války, blízkosti smrti a protrahovaná existenční nejistota. Dále bylo zjištěno, že správní orgán dne 1.3.2012 žádal příslušné ošetřující lékaře o podání zprávy ohledně zdravotního stavu žalobců c),d),e). Z podaných zpráv zjištěno, že žalobce c) vyžaduje neustálou rehabilitaci a kontroly na dětské neurologii a ortopedii, t.č. potřebuje jen intenzivní cvičení; žalobkyně d) bude vyžadovat trvalou rehabilitaci a medikamentósní léčbu asthmatických potíží, které jsou odvislé od klimatických podmínek a klidného domácího prostředí.

[13] Dále správní spisy obsahují zprávy o zemi původu, a to konkrétně výňatek z Federálního zákona o státním občanství Ruské federace z 31.5.2002 ohledně nabývání státního občanství Ruské federace, dále zprávu z ověřovací mise z prosince 2011 „Ruská federace-Čečensko“ vydanou Rakouským Spolkovým azylovým úřadem a rakouským Spolkovým ministerstvem vnitra, dále Informace švýcarského Spolkového úřadu pro migraci ze dne 6. února 2012 na téma Rusko, průkazy a vycestování, dále zprávu CORI (Country of Origin Research and Information) o Rusku z října 2010, a to v rozsahu části „omezí pohybu mezi oblastmi Ruské federace“ a dále zprávu Dánské imigrační služby z října 2011 na téma Čečenci v Ruské federaci, informace ministerstva zahraničních věcí k žádosti žalovaného ohledně možnosti podání stížností na postup státních orgánů, na postoj státních orgánů Ruské federace k osobám, které neúspěšně žádaly v zahraničí o mezinárodní ochranu.

[14] Ze zpráv citovaných v odst. [12] tohoto rozsudku je zřejmé, že programy a projekty, realizované a financované převážně z federálních prostředků, umožnily dosáhnout pokroku v obnově Čečenské republiky, která byla po dvou válkách v katastrofálním stavu. Základní zdravotní péče, která je zásadně bezplatná, ale s všudypřítomnou korupcí, je v Čečenské republice zajištěna plošně, specializované kliniky fungují pouze v hlavním městě. V jiných částech Ruska existují komunity Čečenců, zejména v Moskvě, Sankt-Petěrburgu ale i v jiných velkých a průmyslových městech. Hranice mezi Čečenskem a Ruskem je zcela otevřená, protože Čečensko je nedílnou součástí Ruské federace. Příležitostně probíhají prohlídky. Ústava Ruské federace zaručuje svobodu pohybu, registrace k pobytu je založena na oznámení příslušnému úřadu bez jakékoliv další podmínky jen uvedení adresy. Čečenci nemají problém s registrací k pobytu, jejich hlavním problémem jsou obtíže najít si práci ve

veřejném sektoru. V některých oblastech jsou čečenští migranti považováni za atraktivní pracovní sílu. Diskriminaci související s pracovními příležitostmi, ale mohou čelit v místech, kde mohou být obyvatelé severního Kavkazu vnímáni negativně. Konkrétně ze zprávy Dánské imigrační služby (uvedené v odstavci [12] tohoto rozsudku) v části „Etnicky motivované zastrašování a útoky“, uvedeno, že A. V. z organizace SOVA uvedl, že nemají k dispozici žádné konkrétní údaje ani statistiku, že by byly nějak rozšířeny trestné činy spáchané vůči Čečencům z nenávisti. Čečenci jsou zahrnuti do kategorie všech národů žijících na Kavkaze. Z žádných důkazů není zřejmé, že by Čečenci jako skupina byli více vystaveni trestným činům spáchaným z nenávisti ultranacionalistickými skupinami než jiné etnické skupiny z Kavkazu. Podle statistiky organizace SOVA klesá od roku 2008 každý rok počet případů zabití těmito skupinami (ze 116 v roce 2008 na 37 v roce 2010). Pokud jde o počet případů bití nebo jiných násilných útoků, vyplývá ze statistik jejich pokles od roku 2007 (z 632 v roce 2007 na 391 v roce 2010). Podle předběžné zprávy za rok 2011 došlo ale oproti předchozím třem letům k nárůstu počtu případů „zbitých a zraněných“. K 16. červnu (2011) bylo nahlášeno 53 případů bití, ovšem kvůli zpoždění v podání zpráv je možné, že jejich počet byl vyšší. K 16. červnu (2011) bylo hlášeno 12 případů zabití. Stojí za tímto všeobecně pozitivním vývojem větší zaměření úřadů na případy rušení veřejného pořádku. Znamená to i větší zaměření na násilí páchané skupinami z nenávisti a

ultranacionalistickými skupinami. V roce 2008 vytvořila federální vláda zvláštní policejní jednotku – oddělení boje proti extremismu při Ministerstvu vnitřních věcí. Tato nová zvláštní policejní jednotka se osvědčila zejména v boji proti násilným neonacistickým skupinám. Výsledkem práce této nové policejní jednotky je zničení několika skutečně nebezpečných ultranacionalistických skupin, především v Moskvě. Členové těchto gangů byli buď odsouzeni za řadu rasově motivovaných vražd, nebo čekají na soud. Ze statistiky organizace SOVA vyplývá, že v roce 2004 vynesly soudy devět odsuzujících rozsudků ve věci násilných trestných činů s prokázaným motivem nenávisti. Devět rozsudků se týkalo 26 pachatelů. V roce 2010 odsoudily soudy v 92 případech 320 osob. Zástupce nevládní organizace, která se zabývá případy u Evropského soudu pro lidská práva, uvedl, že etnicky motivované zastrašování a útoky jsou dnes pravděpodobně mnohem méně časté než před deseti lety. Etnické napětí a trestné činy z nenávisti jsou ale nadále součástí současné ruské reality. Dále bylo uvedeno, že je třeba poznamenat, že postoj úřadů k vyšetřování trestných činů z nenávisti a případné stíhání pachatelů se značně změnil a stále více pachatelů bývá odsouzeno za rasově motivované trestné činy a nikoliv jako dříve za „chuligántství“.

[15] Dále obsahem správního spisu jsou jeho předcházející rozhodnutí o žádostech o udělení mezinárodní ochrany žalobců a), c) a d) ze dnů 22.11.2006 (P. F., P. I. čj. OAM-681/VL-20-PO7-2005) a čj. OAM-837/VL-20-PO7-2005 (T.), ze dne 4.10.2007 čj. OAM-1-462/VL-01-K04-2007 (P. A.).

[16] Dne 21.5.2012 byla žalobkyně a) ve správním řízení seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí.

[17] Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro žalobce f) ze dne 13.12.2012 bylo soudem zjištěno, že žalobkyně a) uvedla, že se žalobce f) narodil dne

10.10.2012 v České republice, je islámského náboženského vyznání a o mezinárodní ochranu žádá z důvodu stejných jako ona, coby jeho matka a také z toho důvodu, že syn je bez státní příslušnosti.

[18] Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18.12.2012 žalobkyně a) uvedla, že za syna žádá ze stejného důvodu, proč se nemůže sama vrátit do vlasti a dalším důvodem je to, že její syn je bez státní příslušnosti, neboť dle jejího bratra, pokud doma o občanství nepožádá, tak občanství její děti, které se narodily v zahraničí, nezískají. Jí samotné doma hrozí nebezpečí. Její bratr žádal o azyl v Polsku, získal doplňkovou ochranu. Žil tam s rodinou a kvůli krevní mstě byl brutálně zbit, a proto utekl do Francie, kde rovněž požádal o azyl. Nechali jej tam, neřídili se Dublinskou dohodou, kvůli tomu, co se mu přihodilo v Polsku. Ve Francii uznali, že potíže, které měl v Čečensku se přenesly i na území Polska, proto jej tam nechali a v současné době čeká na rozhodnutí francouzských úřadů, rozhodnutí by mělo být pozitivní.

[19] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[20] Ustanovení § 13 zákona o azylu upravuje azyl za účelem sloučení rodiny, kdy v první řadě je předpoklad, že žadatel je rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu.

[21] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5Azs 125/2005 - 46).

[22] Námitku žalobkyně a), že jsou splněny zákonné podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, soud neshledal důvodnou. Nebylo prokázáno, že žalobkyně a) opustila Ruskou federaci z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů

rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů, ač uvedená žalobkyně svůj odchod ze své vlasti odůvodnila nepřátelským postojem svého okolí, když pobývala v Pskovské oblasti, kde se setkávala s posměšky a agresivním chováním a dále s poukazem, že manžel byl několikrát volán na policii k výsledku vzhledem k tomu, že z hlediska jeho původu a dřívější spolupráce s čečenskými odbojáři, byl i po letech místními orgány považován na teroristickou hrozbu. Soud v této souvislosti především odkazuje na zprávy o zemi původu viz odstavce [9] a [10] tohoto rozsudku. Soud připouští, že žalobkyně se mohla setkat s nepřátelským postojem některých jedinců, což však samo o sobě nezakládá naplnění podmínek daných v ust. § 12 zákona o azylu. Na tomto místě je nutno konstatovat to, že ve všech zemích se lze setkat s netolerantností některých jedinců. Rozhodující je, zda žalobkyni a) hrozilo ze strany státních orgánů pronásledování. Žalobkyně a) sama toto netvrdila vůči své osobě a ani z citovaných oficiálních zpráv nevyplývalo, že Čečenci jsou v Ruské federaci pronásledování státními orgány, či že by nebylo možno se o pomoc na

státní orgány obrátit. Obecně poukázala na nepřátelství okolí, na nepatřičné poznámky např. lékaře. Takové pronásledování není azylově relevantní, pokud pronásledování z etnických či jiných důvodů není přičítáno státním orgánům. (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2004, č. j. 7Azs 38/2003-37). Žalobkyně a) svou obavu z návratu spojovala i s událostí, ke které došlo v r. 2000, a to jejím znásilněním dvěma muži, kteří se jí pomstili z důvodu, že její bratr zmařil jimi připravovaný atentát. Soud nemá důvod zpochybňovat její tvrzení o znásilnění. Nicméně, i když se bezesporu jedná o politováníhodné jednání vůči žalobkyni a), nevyvodil soud závěr, že tuto událost, samu o sobě, lze podřadit pod naplnění podmínek daných ust. § 12 zákona o azylu.

[23] Soud neshledal důvodnou ani námitku co do porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Citovaný článek vyjadřuje zákaz mučení nebo podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Žalobkyně porušení tohoto ustanovení postavila jen v obecné rovině, aniž jej blíže rozvedla, a proto soud se rovněž jen v obecné rovině touto námitkou zabýval, přičemž při posouzení oprávněnosti této námítky vyšel z informací, které žalobkyně sama uvedla. Žalobkyně netvrdila, že byla ze strany státních orgánů mučena či vystavena jiným formám ponižujícího zacházení, nebo že by jí po návratu toto ze strany státních orgánů hrozilo.

[24] Žalobkyně a) rovněž v obecné rovině namítla porušení článku 4 odst. 3, 4 a 5, čl. 15, čl. 16 kvalifikační směrnice a čl. 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES, aniž by blíže okolnosti rozvedla. Při hodnocení této obecně stanovené žalobní námítky soud ji hodnotil ve spojitosti se žalobními námitkami, co do porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) a v procesním postupu žalovaného neshledal pochybení. Žalovaný vyšel z informací sdělených žalobkyní a z informací o zemi původu, které si sám opatřil z různých zdrojů. Se všemi takto získanými informacemi se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal. Na rozdíl od žalobkyně a) soud nespatriřl v postupu žalovaného rozpor s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkr. rozsudku ze dne 3.3.2004, čj. 2Azs 12/2004-40, na který žalobkyně a) v doplněné žalobě poukázala. S těmito

žalobními body souvisí namítané porušení ust. § 19 zákona o azylu. Žalovaný dostal povinnosti vyjádřené v cit. ustanovení, a soud opakovaně uvádí, že žalovaný si sám z důvodu zjištění situace v zemi původu obstaral informace z různých zdrojů, přičemž soud tyto zdroje hodnotil jako spolehlivé a objektivní, pocházející od různých států a různých orgánů.

[25] Žalobkyně v žalobě proti rozhodnutí ze dne 13.3.2013 namítla ještě porušení článku 2 odst. 1 a článku 3 odst. 1 a 2 Úmluvy OSN o právech dítěte bez toho, že by toto porušení blíže konkretizovala. Přesto soud oprávněnost této námitky ve vztahu k uvedeným právním ustanovením posoudil a námitku vyhodnotil jako nedůvodnou, byť žalovaný výslovně uvedenou úmluvu ve svém rozhodnutí nezmiňoval. Touto otázkou se však zabýval a soud s jeho názory, že žalobce f) po návratu do Ruska není ohrožen, souhlasí.

[26] Stejně tak soud nepřisvědčil žalobkyni a) o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí a tím porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Naopak dle názoru soudu žalovaný přesvědčivě své závěry, ke kterým v řízení dospěl, odůvodnil.

[27] Žalobkyně a) dále namítala splnění podmínek § 14 a § 14a zákona o azylu. Při posuzování možnosti udělit humanitární azyl žalovaný zohlednil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobkyně a), přihlédl k věku žalobců b) až d) a zdravotního stavu žalobců a) až d). Žalovaný pro posouzení této otázky si vyžádal odborné lékařské nálezy a neshledal, že by tyto odůvodňovaly přiznání humanitárního azylu. Zdůraznil, že se opakovaně zdravotním stavem žalobců c) a d) zabýval a jejich zdravotní stav od předcházejícího řízení o udělení mezinárodní ochrany se nezměnil, naopak u žalobce c) se zlepšil. Zdravotní stav žalobce e) (záněty dýchacích cest, alergická rýma) není takový, ve kterém by bylo možno nalézt důvod hodný zvláštního zřetele. Pokud se týká psychických potíží u žalobkyně a) dospěl žalovaný k závěru, že nepředstavuje skutečnosti, kterou by mohl správní orgán posoudit jako důvod hodný zvláštního zřetele, neboť jí není poskytován žádný druh akutní zdravotní péče, jejíž výkon by byl navíc spojen pouze s územím ČR.

[28] Co do rozhodnutí o udělení humanitárního azylu soud musí zdůraznit, že udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Udělení humanitárního azylu je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (soud okazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, čj. 5Azs 105/2004-72 a ze dne 15.10.2003 čj. 3Azs 12/2003-38.) Při vyhodnocení této otázky

soud dospěl k závěru, že závěry posouzení humanitárního azylu žalovaným je logické, přičemž žalovaný vycházel z dostatečných podkladů a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Žalovaný si pro posouzení této otázky v případě žalobců vyžádal odborné lékařské nálezy, na základě kterých odůvodnil svůj závěr. Dle názoru soudu žalovaný nepřekročil meze správního uvážení.

[29] Soud neshledal důvodnou ani námitku co do splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by

byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14a odst. 2 cit. zákona za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobců do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správní soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008 č.j. 5Azs 80/2007-87), který vyslovil, že *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „nonrefoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“* Žalobci nesplňují uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jejich případě jsou důvodné obavy, že pokud by byli vráceni do Ruské federace, hrozilo by jim skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Vážná újma i pronásledování může osobě hrozit sice nejen ze strany státu, ale i ze strany nestátních subjektů, tedy i soukromých osob. Žalobkyně a) své obavy z návratu spojovala mimo jiné i z obavy následků události, která se odehrála v r. 2000, kdy byla znásilněna na počátku druhé čečenské války. Žalobkyně a) se již před odchodem z Ruska v místech, kde ke znásilnění došlo, nezdržovala. Žalobkyně a) v místě, kde žila po opuštění Čečenska, a to ve Pskovské oblasti, nebyla ohrožována na životě ani zdraví či mučení a nelidskému a ponižujícímu zacházení. Žalobkyni nic nebrání v tom, aby v rámci Ruské federace pobývala v jiném místě než v Čečensku. Námitku zástupce žalobce ohledně nemožnosti volného pohybu v současné době s ohledem na bezpečnostní opatření v souvislosti s připravovanými olympijskými hrami v Soči, soud nevyhodnotil jako překážku pro návrat žalobců do Ruské federace, neboť jak sám zástupce uvedl, jedná se pouze o bezpečnostní opatření v souvislosti

s olympiádou, a ta se bude konat jen ve druhé polovině února 2014. Konečně ani na území Čečenska t.č. není žádný válečný konflikt, kterému by byli žaloci vystaveni, kdyby se na toto území vrátili. Pokud se týká zdravotní péče, pak soud přisvědčil názoru žalovaného, že žádný z žalobců nevyžaduje takovou mimořádnou lékařskou péči, která by byla vázána jen na výkon na území České republiky. Udělení mezinárodní ochrany je totiž vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv negativním jevem, jenž se ve vztahu k žalobci v zemi jeho původu odehrává nebo odehrávat může (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005 č. j. 5Azs 125/2005–46). Vzhledem k uvedenému, soud neshledal, že by správní orgán porušil ust. čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a žalobkyni a) v tomto nepřisvědčil.

[30] Soud nevyhověl návrhu straně žalobců na doplnění dokazování ohledně změny víry žalobkyně a), neboť pro soud s odkazem na ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. (viz odst. 7 tohoto rozhodnutí) je rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání přezkoumávaných rozhodnutí.

[31] Žalobkyně ve svém doplnění k žalobě ze dne 6.11.2012 uvedla, že správní orgán neaplikoval článek 7 Směrnice Rady 2004/83/ES. Vzhledem k tomu, že tuto konkrétní námitku podala po uplynutí lhůty k podání žaloby (rozhodnutí doručeno dne 28.5.2012, poslední den lhůty připadl na den 12.6.2012), soud se touto námitkou s odkazem na ust. § 71 odst. 2 věty třetí s.ř.s. nezabýval.

[32] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s..

[33] Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

[34] Ustanovenému zástupci žalobkyně byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **8.228,- Kč** sestávající ze dvou úkonů (převzetí včetně studium spisu + účast u jednání soudu dne 8.1.2014) a 3.100,- Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), tj. 6.200,- Kč plus 2krát paušální částka a 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) tj. 600,- Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem DPH, byla částka 6.800,- Kč navýšena o 21% DPH (1.428,- Kč).

[35] Náklady, které vznikly státu s přibráním tlumočníka, nebyly České republice přiznány (výrok IV.) s odvoláním na ustanovení § 36 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., dle kterého tyto náklady platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti

rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 8.ledna 2014

JUDr. Jana Záviská
Samosoudkyně